

det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) mente der er ved den Ordning, som her er foreslaaet med Hensyn til Konditorernes Ret til at sælge ud af Huset, saa længe de i det hele taget har Lov til at sælge til Fortæring paa Stedet, gør jeg dernæst opmærksom paa, at der allerede nu er en Time ud over almindelig Lukketid, hvor de har Lov til at fortsætte med Salget; jeg ser derfor ikke den principielle Forskel imellem at kunne sælge fra Kl. 8—9 eller fra Kl. 8—10 om Aftenen eller hvad Tidspunkt man nu i al Almindelighed fastsætter for Lukningen af saadanne Forretninger. Hvis der havde været Tale om at forandre det i 1908 opmindelig vedtagne, hvor Konditorerne og Kagebagerne var stillede lige med Butikkerne, kunde jeg forstaa, man havde Betænkelighed, men efter at man nu en Gang har slaaget fast, at de maa fortsætte Salget en Time længere, kan jeg ikke se, at der er noget som helst Princip i at sige, at de skal lukke Kl. 8, 9, 10 eller 11, thi det er jo dog et Faktum, at de efter den gældende Lov har Ret til at holde aabent længere end andre Butikker, jeg tror derfor, at man hellere burde gaa med til den her foreslaaede Ordning.

Saa nævnede det ærede 6te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen) Spørgsmaalet om de kommunale Vedtægter. Jeg vil gøre opmærksom paa, at ogsaa det findes i den gældende Lov, og den eneste Forandring, der sker efter Forslaget her, er, at medens det efter den gældende Lov er tilladt at udsætte Tiden for Butikkernes Lukning i nogle Sommermaaneder, gives der nu Frihed til ogsaa at rykke Tiden frem, hvis der maatte være Ønske om det. Heller ikke der kan jeg se nogen principiel Forskel mellem, om man giver Kommunalbestyrelserne Ret til ved Vedtægterne at udstrække den Tid, hvori der maa holdes aabent, til over 8, eller om man giver dem Ret til at rykke Tiden frem, og en saadan Foranstaltning sker jo kun, hvis der i Kommunalbestyrelsen er, om ikke Enstemmighed for det, saa dog Flertal for det. Det er, som sagt, ingen Principforandring; hvis det var saaledes, at man her vilde gaa til at give Kommunalbestyrelserne Ret til at tage Bestemmelser, som de ikke tidligere har haft, kunde jeg erkende Berettigelsen til at nære Betænkelighed ved i Løbet af kort Tid at forandre det, men det kan ikke være et uoverskueligt Spørgsmaal at tage Standpunkt til, om man vil give dem Ret til at rykke Tiden

frem, fordi der i saa Henseende er kommet Ønske frem fra de handlende. Jeg vil anbefale, at man gaar ind herpaa, men heller ikke dette er selvfølgelig af særlig Betydning.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds nævnede noget, der strejfede ind paa Beværterlovgivningens Omraade — jeg haaber, jeg har den højtærede Formands Tilladelse til at svare kortelig paa det (*Formanden: Ja!*). Saa vidt jeg ved, har man mange Steder — ogsaa efter at Beværterloven er traadt i Kraft, altsaa efter 1. Januar — foranstaltet Afstemninger om, hvorvidt man skulde imødekomme Gæstgiversnes stærkt fremholdte Ønske om at faa Beværterbevilling, hvad de ikke har haft hidtil, og der er efter min Mening ikke noget, der kan forhindre en Kommunalbestyrelse i at lade foretage en saadan Afstemning. Ingen vil kunne forhindre, at Kommunalbestyrelsen tager sit Standpunkt i Henhold til en saadan Afstemning, men den har naturligvis ikke nogen som helst Lovhjemmel, og Ministeriet har ikke nogen Sinde forlangt en saadan Afstemning; Ministeriet har set i Aviserne, at der er foregaaet Afstemning, undertiden er det oplyst i en Sag, at der enten er samlet Underskrifter paa en stor Adresse for eller imod noget, eller at der har været foretaget en Afstemning, men naar en Sag kommer til at foreligge for Ministeriet, kommer den kun til at foreligge i Overensstemmelse med Lovens Paabydende i Kraft af, at Sogneraadet har anbefalet en Beværtning, men Amtet har sagt nej, og Sogneraadet har saa appelleret Sagen til Ministeriet. Det er den eneste Maade, hvorpaa Sagen kan komme til Ministeriet, at Sogneraadet har appelleret den af Amsraadet truffne Afgørelse, som er gaaet Sogneraadet imod; alt det øvrige, om Sogneraadet har taget Hensyn til en Afstemning, kommer slet ikke ind til Ministeriet, det har vi slet ikke nogen som helst Indflydelse paa; en Sag om en Beværterbevilling kan, som sagt, kun komme ind til Ministeriet, naar Amtet er gaaet imod Sogneraadet, og Sogneraadet appellerer Sagen; hvad Anledningen har været til, at Sogneraadet har anbefalet Sagen — det er kun, naar Sogneraadet har anbefalet Sagen, at det i det hele taget kan appellere den, der kan ikke gives Beværterbevilling mod Sogneraadets Anbefaling, — vedkommer ikke Ministeriet, lige saa lidt som, hvorvidt det er en Afstemning, det er gaaet ud fra, eller der ikke er taget noget Hensyn til den; vi er nødte til at se